

Strona przeciwna: Finanzamt H

Sentencja

- 1) Artykuł 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują, iż świadczenia opieki zdrowotnej udzielane przez szpital prywatny są zwolnione z podatku od wartości dodanej, jeżeli szpital ten jest dopuszczony zgodnie z przepisami krajowymi dotyczącymi powszechnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego w następstwie ujęcia go w planie szpitali kraju związkowego lub zawarcia umów o świadczenie opieki zdrowotnej z ustawowymi instytucjami ubezpieczeń zdrowotnych lub z instytucjami je zastępującymi, prowadzą do tego, że porównywalne szpitale prywatne, świadczące podobne usługi na warunkach socjalnych porównywalnych do warunków stosowanych w odniesieniu do instytucji prawa publicznego, są traktowane odmiennie w odniesieniu do zwolnienia przewidzianego w tym przepisie.
- 2) Artykuł 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy usługi opieki zdrowotnej zapewniane przez szpital prywatny są świadczone na warunkach socjalnych porównywalnych do warunków stosowanych w odniesieniu do instytucji prawa publicznego, właściwe władze państwa członkowskiego mogą wziąć pod uwagę, jeżeli zamierzają one osiągnąć cel polegający na obniżeniu kosztów opieki zdrowotnej i ułatwieniu jednostkom dostępu do opieki dobrej jakości, warunki regulacyjne mające zastosowanie do świadczeń udzielanych przez szpitale publicznoprawne, jak również wskaźniki wydajności tego szpitala prywatnego w zakresie personelu, pomieszczeń i wyposażenia, a także efektywności ekonomicznej zarządzania nim, o ile wskaźniki te mają zastosowanie również do szpitali publicznoprawnych. Można również wziąć pod uwagę sposoby obliczania stawek dziennych oraz pokrycie kosztów, w ramach systemu zabezpieczenia społecznego lub na podstawie umów zawartych z władzami publicznymi, usług świadczonych przez ów szpital prywatny, tak aby koszt ponoszony przez pacjenta był podobny do kosztu ponoszonego za podobne usługi przez pacjenta w szpitalu publicznoprawnym.

(¹) Dz.U. C 271 z 17.08.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna – Włochy) – PG/Ministero della Giustizia, CSM – Consiglio Superiore della Magistratura, Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-236/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzule 2 i 4 – Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Sędziowie pokoju i sędziowie sądów powszechnych – Klauzula 5 – Przepisy zmierzające do karania za korzystanie z umów o pracę na czas określony w sposób stanowiący nadużycie – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Coroczny płatny urlop]

(2022/C 213/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PG

Strona pozwana: Ministero della Giustizia, CSM – Consiglio Superiore della Magistratura, Presidenza del Consiglio dei Ministri

Przy udziale: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa), TR, PV, Associazione Nazionale Giudici di Pace – ANGDP, RF, GA, GÖT Non Possiamo Più Tacere, Unione Nazionale Italiana Magistrati Onorari – UNIMO

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, klauzulę 4 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin [czasu pracy], zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin [czasu pracy], zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC oraz klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje możliwości korzystania przez sędziego pokoju z prawa do corocznego płatnego urlopu w wymiarze 30 dni ani z systemu socjalnego i zabezpieczenia społecznego, zależącego od stosunku pracy, takiego jak przewidziany dla sędziów sądów powszechnych, jeśli ten sędzia pokoju jest „pracownikiem zatrudnionym w niepełnym wymiarze [czasu pracy]” w rozumieniu porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy lub „pracownikiem zatrudnionym na czas określony” w rozumieniu porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony i znajduje się w sytuacji porównywalnej z sytuacją sędziego sądu powszechnego.
- 2) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego stosunek pracy na czas określony może zostać przedłużony maksymalnie trzy razy z rzędu, każdorazowo na cztery lata, na całkowity okres nieprzekraczający 16 lat i które nie przewiduje możliwości skutecznego i odstrasżającego wymierzania kar za kolejne przedłużania stosunków pracy w sposób stanowiący nadużycie.

(¹) Dz.U. C 271 z 17.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Berlin Chemie A. Menarini SRL/Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

(Sprawa C-333/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 44 – Miejsce świadczenia usług – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 – Artykuł 11 ust. 1 – Świadczenie usług – Miejsce opodatkowania – Pojęcie „stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej” – Spółka państwa członkowskiego powiązana ze spółką znajdującą się w innym państwie członkowskim – Odpowiednia struktura w zakresie zaplecza personalnego i technicznego – Zdolność do odbioru i wykorzystywania usług świadczonych na własne potrzeby stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – Usługi marketingowe, regulacyjne, reklamowe i reprezentacji świadczone przez spółkę powiązaną na rzecz spółki będącej odbiorcą]

(2022/C 213/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Berlin Chemie A. Menarini SRL

Druga strona postępowania: Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

przy udziale: Berlin Chemie AG